

piendum sit dictum, per se patet. PITTACI, si eo referatur, prudentiorum facile impetrabit suffragia, modo hoc addatur, licet difficile sit in rerum ciuiliu administratione, sine crimine versari, necesse tamen hoc esse, si prudentiae tueri leges cupiamus, fieri quoque id posse, si semel nobis constitutum sit, honestati, non nostris litare commodis, Deoque magis obtemperare quam hominibus.

§. VI. Ceterum officiorum vt recte constet nobis indoles, moneri solet, eius demum actionis ab vnoquoque rationem exigi & posse, & debere, quam aut facere, aut intermittere, omnino penes nos stetit. Huic autem libertati, in externis ciuilibusque actionibus se exerenti, multiplici ratione, & quidem haud raro ipsorum hominum culpa, afferri impedimentum solet. Eiusmodi, vt nunc mittamus cetera, est ebrietas, ex potu potissimum eueniens, hominesque non tantum ad varia scelerum genera prouocans, & irritans, sed cognitione etiam priuans, ut quod per ebrietatem committunt, inscii velut atque inuiti designasse censeantur. Quae quidem res plerosque adduxit, vt ebrietatem ad delictorum excusationem, recte aduocari, ebriosque qui peccarunt, mitius, quam ceteros puniendos, existimarent. Atque obtinuit quoque haec sententia in Christianorum iudiciis, plane ac si hos demum deceret, velut praemio quodam homines ad intemperantiam inuitare. PITTACVS CONTRA MITYLENAEVS, ebrios cum peccarent, duplici multa afficiendos per leges statuit, vt ca-

* vid. quouerent temulentiam. * Rectene? an secus? paucis exquiremus.

que Aristoteles lib. II. §. VII. Duo autem sunt, quae hic in censum veniunt. Primum illud est, ebrietatem nullam peccanti afferre excusationem. Alterum, posse & debere homines ob ebrietatem puniri. Hinc enim, quod PITTACVS dixit, facile confirmatur. Prius dubio fere caret. Licet enim ebrietas, quod non diffiteor, voluntatis libertatem, imminuat, priuando hominem cognitione ad res diiudicandas necessaria, ast tamen vt se inebriaret, vel a potu immodico abstineret, utique penes peccantem stetit. Quicquid dicant ebrietatis ac intemperantiae defensores, nunquam sanae mentis homini persuadebant, in-
ui.